

MARIJIN LIST

BRBZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na sküpní naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo küpiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

Pošta.

„Dva božiča“ smo že objavili pred par leti, zato zdaj ne ponovimo. „Na pragi novoga leta“ se je zgübiló lani, gda je bilo poslano † g. Kühar Alojzi. Prosimó ga ešče ednok. Što je auktor „Priprave na smrt?“ Edno poznamó od sv. Alfonza Lig. i je krasno delo. Je to ono isto? Prosimó odgovor. Prošeno odposlano.

Vsem. Z tov številkov smo Vam, dragi naročniki, dali do rok zadnjó za leto 1927. Prosimó Vas, da nam ostanete verni i v tom novom leti i da na vse mogoče načine se potrudite, da povekšate število naročnikov. Marija Vam bo trüd plačila, ki je najbolša plačnica. Ne pozabite, da v celój Sloveniji je samo eden list njej posvečem i to je naš Marijin List! Širite ga z cele düše!

„Fantič le gori stani!“

Či si ohrano krstno nedužnost, — to se pravi: ne si včino nigdar nikšega smrtnoga, posebno ne nečistoga greha, — potem sam ti že povedao, si srečen, ka sam ne veš kak! Potem smeš biti veseo, ka bi lahko do pronic skočo! tisti, šteri so krstno nedužnost ohranili i jo prinesli s seov v nebesa, bodo kak posebni boži ljubenci hodili za božim Agnjecom i spevali do pesem, štere drügi ne vejo spevati.

Pa tüdi tebi, šteri si že grešio, neščem vkrej spraviti veselja, — či si se samo s sküšnjavov dobro bojüvao, eli se ešče vojsküješ, či si hüdoga premagao, eli ga ešče premagavaš. Či si najmre v milostí božoj, maš dosta zroka biti veseo. Či si v milostí božoj, si boži prijateo, bože dete, boži dedič; si imenitnoga, kraleskoga, božega roda; si bogat, ka bi lahko küpo vsa kralestva sveta. Vej smo pravili: Milost boža so penezi za nebesa, vstopnica za v nebesa. Či si v milostí božoj, si boži ljublenec, Bog te nosi v svoji naročaj, se ti smehla kak mati deteti, bože oko te lübe-

NAJLEPŠA ROŽA.

Najlepša je roža, ki zmerom cvetě,
 Ki zime ne pozna te grešne zemljě;
 Ki svojo dišavo razširja vsikdár
 Jo vtrgne srmaček al' sveta vladár;
 Ki vehnot ne more pa vmreti tūd' ne,
 Ki drügo kak cvetje roditi ne ve.
 Ta roža je lepša od zvončka zimě
 Vijolce spomladi vse tak ne diše
 Vse lelije leta nje plašč prekosi,
 Krasoto jesenskih rož doli dobi.

***

Poznaš to rožico dūšica draga?
 Boža nam roka jo dečici dala:
 V kelih svojem da b' zibala Sina
 Roža Marija, Nevtepena, mila. *Srčen.*

Vesele božične svetke i srečno novo leto žele vsem naročnikom, pisatelom i širitelom skoz rok Jezušove presvete Matere, blažene, prečiste Device Marije

vredništvo i opravništvo
Marijinoga lista
 v Črensovcih.

Svetki toga meseca.

Blaženi advent, pravi naš človek. Pa po vsaj pravici tak. Blaženi je, ar nam je prineseo naše zveličanje.

Mati Odkupitelova je poprijeta brez greha. Dec. 8. svetimo te veliki dogodek. Vse duše na sveti je poparila slana poprijetnoga greha, samo na edno ne mogla ta spadniti: na Marijino. Boža roka je to preprečila. Ta je Marijino dušo pokrila z zaslužnjom njenoga bodočega sina, našega Zveličara i jo tak obvarvala poprijetnoga greha. Immaculata, Brezmadežna, Nevtepena je ona, kak jo zovemo po latinskem i slovenskom jeziki. Nema zamazka na sebi. Najsvetejši Zveličiteo ne mogo dopustiti, da prebiva bar samo en hip greh v tistoj duši, štero si je on za mater zvalo. To je skrivnost 8. decembra.

— Nevtepena devica, — pa je postala nevtepena mati. Na božično noč v štalici je porodila svojega sina, božega sina kak človeka na svet, da bi toga odküpo. Neba se je zagreznola nad tov čüdov i se odprla, da jo vidi. Devica rodi, mati postane i devištva s tem ne zgübi. Pred porodom je devojka, v porodi je devojka i po porodi je devojka. I koga rodi, je Večni. Zemeljsko bitje da življenje večnomi žitki, človek Bogi. Neskončno bogastvo i veličastvo bože, sam Sin boži pride po devici na svet, a pride v štalo v jasli, na slamo, te največši siromak na sveti je bogatejši od Njega. Nebo vidi to čüdo pa da duška svojemi začüdenji, odpre svoja angelska vüsta na pesem i hvali oboje: Boga i devojko, ki reši po njej vsako dušo, ki ma dobro volo, da sprime to rešenje: Dika Bogi na visini i mir na zemlji ljuden ki se dobre volje.

Tri meše se slüžijo te den, da molimo ednoga Boga v treh osebah, da počastimo edno sv. Familijo z tremi osebami, da si globoko v srce zapišemo tri velike dogodke ednoga najveselejšega dneva. Ti dogodki so 1) Zveličar boži se je narodo, 2) rodila ga pod varstvom sv. Jožefa Devica Marija i 3) povabo je k sebi v pastirah vse nas, ar vsi moremo pasti svoje duše do nebe.

Osem dni obhaja te skrivnosti sv. Maticerkev i v toj osmini v te vpleče še tri lepe rožice. Prvo je mantrništvo sv. Števana, drüga je čistoča sv. Janoša apostola i ta tretja je z ograçeka Jezušekovih vrstnikov, svete drobne dece, štera je, kak lepo moli sv. Cerkev, prle znala mreti za Jezušeka, kak se gučati navčila.

Blaženi advent! Blaženi svetki! A samo za tistoga, ki njihovo blaženost zarazmi i v svoje srce püsti. V grehi te blaže-

nosti ne. V posvetnih veselicaх tūdi ne. Sovraštvo je ne more dobiti, — samo zadovoljstvo čistoga srca jo more roditi. Bethlehem je blaženost čistih i zadovoljnih src.

V Bethlehem sem se napoto...

V Bethlehem sem se napoto,
Da bi vido čūdo novo:
Bog, ki nema nikde mesta,
Ki bogastva vsa presega,
Ki je večni, večno sveti,
Koga svetlost vse presveti,
Koga slava nema konca —
Brez vse časti k nam priklonka:
V temne štalce male jasli
Ga položi sveta Mati;
Mesto gvanta, vu plenice
Zvijo ga roké Device;
Mehkoto Njem slama dava,
A toploto nema mara . . .

*

Sam vido to čūdo,
Ljūbezen si zbūdo:
O Jezušek mali, jaz imam te rad,
Za tebe, svoj žitek, cel' žitek ščem dat.

S r č e n.

Cveti božičnoga časa.

V naravi toti ne cveta, po hišaj se skrivajo samo ništerni, pa še ti so bleđi, zaspani, slabi, betežni. Ne cveta k božiči pa li si je lahko natrgamo. Od cvetov premišljavanja gučim.

Najlepša i najhasnovitejša molitev je premišljavanje. Kak sama reč kaže, obstoji v tom, da si človek premišlavle od skrivnosti vere, v božičnom časi najprimernejše od včlovečenja sina božega. Vsako premišljavanje se more dokončati z ednim sklepom, nakanenjom, kak ščemo te den živeti po tistih božih navdihih, štere nam je premišljavanje zbūdilo v dūši. Da te sklepe tūdi zvršimo, si zberemo neko zdihavanje, ki nas bo opominolo na sklep, ki smo ga napravili. To zdihavanje bo celi den dišalo, kak najbole-dišeči cvet v našoj dūši i toj lehšalo pot v zvrševanji včinjenih sklepov. Ti zdihaji so roža, so cvet za dūšo. I tak se tūdi zovejo: cveti premišljavanja.

Kakše cvete bi si mi tak natrgali za božič i gda bi je naj pridihavali, vohali?!

Gda naj zdihavljemo? 1) Pri jūtrašnji, 2) pri večerašnji molitvi, 3) pri molitvi „angeo Gospodov“ za časa zvonjenja i 4) pri molitvi pred jelom i po jeli.

Kak naj zdihavlema pri teh 4 prilikaj v božičnom časi do svečnice?

Od božiča do treh kraljov: Devica Marija i sv. Jožef dajta mi, dajta mi Jezušeka! Jezušek, ljūbim te! Vaja pa naj bo v tom časi potrpljivost z ljūbezni do Jezušeka.

Od treh kraljov do svečnice pa zdihavljemo: Dev. Marija i sveti Jožef, naj sam popolnoma vajni za Jezušeka! Jezušek, mej me ti!

Vaja nam pa bodi v tom časi dariūvanje svoje pobožnosti i svojih težav Jezušeki za Matercerkev.

Kem več takših cvetov si vtrgnemo v božičnoj zimi, tem več nam jih precvete vu večnom sprotoletji.

Mali greh.

(Spisao A. Beltrami. — Poslovenio J. T.)

V. Poglavlje.

Što žele priti do krščanske potpunosti, more napovedati neizprosno boj vsem, tūdi malim grehom.*) Sveto življenje i mali grehi, štere včinimo premišleno s potpunim poznanjom, ne idejo vkūper. Moremo biti radodarni z Bogom, či želimo, da bo tūdi On bogato delio nam svoje milošče. Dūša, šteta je strastno navezana na zemelske stvari, ne more z lehkotov poleteti v obimanje i naroče bože. Ar ka pomaga ptičici, naj si je privezana s tenkov nitkov ali z močnim vožom, či se ne more osloboditi i poleteti v modre višave?

Krasen i dišeči je ščipek i nas vabi k sebi s svojimi v sunci se bliščečimi farbami, ali či ma samo eden listič oveneli, zgūbi veliki tao svoje lepote. — Či ma lepo zreto jaboko edno stran nekoliko nagnito, ne več vredno, da bi prišlo na kraleski sto. — Či bi meo lepi, svilnati gvant, tkan i zašit od prilične roke, okinčan z zlatom i džūndži, samo eden mali zamazek, ga kralica ne bi štela obleči, ar bi pri tom trpela njena čast. More biti popu-

*) Prisvojimo si reči Prorokove: „Preganjao bom svoje neprijatele i jih potro i se ne bom vrno (iz boja) dokeč jih ne pokončam.“ (Ps. XVII. 37.)

nama čist, nevtepen, brez najmenše falinge, ar v kralesko plačo smejo samo kraleskomi dostojanstvi primerna oblačila.

Bog je svetost sama, štera najde nepopunosti tudi v lübezni gorečih serafinih, ki trepečejo pred njegovim veličanstvom i s perotmi zakrivajo svoje obraze; te isti Bog žele i šče, da bi se dūše, ki so na poseben način njemi posvečene, trūdile na vso moč za čisto dūšno vest.

Što je skleno mir s svojimi falingami, što se je popunoma pobrato s svojimi nepopunostmi, što ponavla vsigdar iste grehe i ma celo dopadenje v njih, pa si ne prizadevle pobolšati se, tisti naj ne čaka, da bo dosegeo kdaj popunost, da bo smeo stopiti v svetišče bože lübezni i biti talnik nebeskoga veselja. Da se Bog scela zroči kakšoj dūši, je potrebno, da je ta dūša prosta vseh zemelskih želj i hrepenenj, prosta vsake navezanosti na stvari toga sveta. Ar či je naše srce zamazano z blatom, či lübi minlive zemelske reči, ne more biti razsvetlano z nebeskimi žarki i napunjeno s sladkim balzomom milošče bože. Balzam friško zgūbi svojo dišavo, či se v njem vtopi kakša mūha.*)

Kda je sveta Marjeta Marija Alakok, presrečna vučenica božega Srca, stopila v samostan i se poprijela vaje v popunosti, pa je ohranila čütno naveznost do neke prijateljice, se njoj je prikazao Jezuš i njoj naznano, da tista navezanost žali njegovo lübezen, ar On sam šče vladati v njenom srci; zato pa naj brez-pogojno razdere to navezanost. Sveta devica, ki je bila občütлива za vsako najmenšo čüstvo, je mogla bojüvati več mesecov močen boj proti toj navezanosti, da je slednjič zmagala i komaj te jo je nebeski Zaročnik napuno s tolažbov i jo okinčao z nenavadnimi darovi, kakših njoj do tistoga časa ne dao, ar je ešče ne bila vsega prosta.

Karmelska serafina, sv. Terezija, je mela strašno prikazen, v šteroj njoj je Bog pokazao pekeo i za njo pripravljen prostor, či se ne bi otresla ništernih faling, ki bi jo počasi pripelali do pogübljenja. — Častita sestra Ana od včlovečenja, ki je vmrla na glasi svetosti, je vidila neko dūšo pogübleno zavolo malih faling, štere so jo pripelala do smrtnoga greha. Mali grehi vplivajo na osebo, ki hrepeni po popunosti ravno tak, kak mišice ali pesek v očeh. Eno zrnce peska ali smeti skoro nikaj ne, či pa pride v oko, zvabi iz njega skuze i prizadene velike bolečine. Vido boš kak to oko oteka i postaja rdeče i dokeč ne odide vö tista smet, ne moremo biti mirni, niti gledati na predmete. Blažena Klara iz

*) Miso je vzeta iz svetoga pismo Prid, X. 1.

Montefalko je ednok mela prazno dopađenje nad včinjenim dobrim delom i Gospod njoj je nenadoma odvezio vse nebeske tolažbe, za dugo časa, čitūdi je delala pokoro za te greh i z bridkimi skuzami prosila za odpūščenje. Jezuš Kristuš je ljubomorni zaročnik, ki ne trpi nevernosti na dūšah njemi posvečenih. On jih je tak jako lūbo, da je prišeo iz nebes na zemlo, prevzeo človeče telo, pretrpo najhūše bolečine i na zadnje zdehno svojo dūšo na križi. Zato pa ma pravico, da njemi dajo celo svoje srce i ga ne delijo med drūge stvari. To srce je naime tak malo, da ne more prenesti dveh lūbezni; zato je pa spodobno, da gori samo za Njega, ki ga je stvoro, odrešo; ga žele posvetiti.

Sv. Ludovina, holandska devica, ki je preživela v osemtrideseti letih na bolniškoj posteli vsakefele bolečine, se je pri očinoj smrti vdala v vekšo žalost, kak se spodobi za verno kršćenico, ki zna, da je grob samo prelaz v večnost. Za kaštigo zavolo te prevelike i nenaravne navezanosti njoj je Bog odvezio vse sladke tolažbe, s šterimi jo je pohajao na posteli bolečin i poleg toga jo je ešče bole potežo s svojov rokov pošilajoč njoj dosta notrašnjega trpljenja. Nekši pobožen pūščavnik je v prikazni vido stanje te trpeče dūše, zato njoj je naznano, da či si šče na novo pridobiti prešnje milošče, se more popraviti v toj nepopunosti i se čisto vdati v najsvetejšo volo božo.

Obrnimo se zdaj do svoje lastne skūšnje. Ali morebiti ne istina, da či spadnemo prostovolno v nepopunosti, či se ne odpovemo iz lūbezni do Boga svojoj voli, či zadovolimo neredna negnjenja svojega srca, ali ne istina, da včasi čūtimo, da so se zmenšale milosti bože, da ne čūtimo nikše sladkosti v vajah kreposti i ne čūtimo več tistoga ognja i gorečnosti na popunosti? Te naša dūša dremle v službi božoj: „*Od žalosti medli moja dūša.*“ (Ps. 118, 28.) i ne je več zmožna za plemenite sklepe i velikodūšne odločitve. Je betežasta, ranjena, kak tisti nesrečen človek na poti v Jeriho i či se ne paščimo jo vračiti, v kratkom časi merje i jo bodo pokrili z mrtvečim prtom. Či zato ščeš postati sveti, napovej neizprosni boj prostovolnim malim grehom! Ne bodi skopi z Bogom i ne meri s šestilom (cirklom) ali metrom kak deleč sega „dovoljeno i nedovoljeno,“ kak daleč je smrtni ali mali greh, kak deleč dužnost pod smrtnim ali malim grehom. To je težko i nevarno, ar so meje ne vsigdar jasne. Nasprotno pa se ogibli vsake žalitve bože i vadi se v evangelskih tanačih s tem, da vsigdar bogāš navdihom božim. Šteti (hoteti) se pravi moči (što šče, more); što trdno šče, ho postao sveti, ar milost ne falī nigdar tistomi, ki jo rad sprejemle i skrbno z njov sodelavle. (Dale)

Drūštva i zveličanje.

VI.

Pisali smo že večkrat, da so bratovčine zato od Materecer-
kve potrjene, naj nam olejšajo pot zveličanja. Dajmo zdaj odgovor
na to pitanje: *kak nam olejšajo bratovčine pot zveličanje?*

Odgovorimo, da na štiri načine i to 1) po dobrom zgledi,
2) po odstranitvi slabih prilik, 3) po molitvi i 4) po prejemanji
svestv.

Za zdaj vržimo samo na prvo točko svoj pogled. Bratovčine
nam lejšajo pot zveličanja z dobrimi zgledi. Stari a istinski je la-
tinski pregovor: verba movent, exempla trahunt, to je po naše:
reči genejo, zgledi pa vlečejo. Najlepše predge vtis se razkadi v
našoj dūši, če pridemo v slaba drūštva, a slaba pobožnost se pa
poživi v dobroj drūžbi. Jezuš, naš mili Zveličiteo je poznao to
našo slabost, zato je svoje poslušalce, kim je predgao, opomi-
nao, naj gledajo njegov zgled. Pravo njim je: „Včite se od
mene, ar sem krotek i poniznoga srca“ (Mat. XI. 29.) Naročo
njim je: „Zgled sem vam dao, da bi tūdi vi delali kak sem vam
jaz včino.“ (Jan. XIII. 15.) Prtio i karao je pa pred slabim,
zgzledom: „Jaj sveti za volo spake . . . Jaj tistomi človeki po kom
spaka pride. (Mat. XVIII.-7). Bratovčine, če se dobro vodijo, če
se njene kotrige držijo predpisanih pravil, kažejo vsikdar dober
zgled, šteri z silov vleče za sebov. Kotrige Marijine drūžbe, če
verno spunjavajo svoje bratovčinske dužnosti, so edna drūgoj an-
geo varivač. Edne čistost diši i drūgoj, edne poniznost se zleva
v srce pajdašice, edne gosto sv. obhajilo takrekoč za roko prime
i drūgo kotrigo pa jo pripela k Jezušu. Goreči tretjerednik, ki
zmerno je i pije, ki srdov, svaje ne pozna, koga življenje je sama
pokora, je lestvica v nebo, na štere kline stopijo za njim i drūge
kotrige. Gđa vidiš pred Srcom Jezušovim klečati kotrige bratov-
čine Srca Jezušovoga kak istinsko pomirjavlje i tolaži to razžel-
jeno Srce z svojimi molitvami v cerkvi, zvūna nje pa z svojov
potrpljivostjov, se i ti geneš i odločiš na spodobno djanje. Rožni-
venec v roki edne kotrige rožnovenske bratovčine, porine toga i
v drūge roko, edne nasledūvanje Marijino pripela i drūgo to toga.
Pa tak bi lahko našтели pri vsakoj bratovčini. Verno spunjavanje
pravil, dužnosti bratovčine je lepi, najlepši zgled, šteri sveti vsemi,
vodi, krepí vse, ki se zbirajo okoli bratovčine. Te zgled čuva
hūdoga i otrđjavlje v dobrom kotrigo. Te zgled tira mlačnost od
nje i vužiga gorečnost v njej. Te zgled napunjava z dūševnim
mirom i z srčnov radostjov kotrigo, štera sta za dūšo to, ka so

preroti za ptičico. Te zgled vravnava pogled kotrige od zemlje proti nebi i ga z vsov silov vleče proti njej. Što ne bi si iskao te lehkote na poti zveličanja?! I što ne bi se bojaar drugo biti, kak dober zgled sestram i bratom v bratovčini?!

Jaslice

štere je küpo Zelko Štefan Srakov, rojen v Črensovcih, stoječi v Chicagi za petsto dolarov za črensovsko farno cerkev. Jaslice do 24. dec. blagoslovljene i so najlepše v celoj Sloveniji. Izdelao jih je Sojč Ivan, podobar v Maribori.

Materni pogled.

Misijonar Hasslacher pripovedavle med svojov predgov sledečo zgodbo: „Pred leti sam poznao ednoga mladoga dijaka, šteri je v svojem božnim življenjom tak deleč zablodo, ka so ga žandarje iskali. Nesrečen deček je že v gingavij letaj zgūbo očo. Sirota mati, kelko je jokala za svojim zgūblenim sinom. Kak grozen meč je prehodo njeno srce, gda je zvedila, ka njenoga sina žandarje gonijo. Pa on? V njegovom srci je bilo vse mrzlo, prazno, čarno kak voza. Da bi se kaj kesao ali mislo na pobolšanje niti guča ne. Zato je ne čūdno, či je mati od žalosti zbe-

težala. Vidila je, ka se njoj bliža zadnja vōra zato je poslala pismo na zapovednika voze, naj bi dovalo, ki bi sin prišeo malo domo.

Zapovednik je poslūno prošnjo vmerajoče matere. Źe drugi den so vojaki prignali zvezanoga sina. Smrtnobleda mati se vse pretrosi, gda zagleda svojega, negda tak dobroga sina, v družbi oboroženih vojakov. Niti reči je ne mogla spregovoriti. Ne je pozdravila sina, ne njemi dala roke, nego gda je stopo bliže, ga je močno pogledala. Gledala ga je dugo, neprekmeknjeno. Po tom gledanji je dala vojakom znamenje z rokov naj ga ženejo, pa se obrnola vkraj od njega. Ka pa sin? Kak je prišeo, tak je odišeo. Po celoj poti je nikšega znamenja za zboljšanje ne kazao. Je bio pač zgūbleni sin. Dveri temnice se za njim znova zaprejo. Mati pa doma vmera!... Tū zdaj v samoti, med vlažnimi stenami, pri meglenoj lampici, njemi znova stopijo pred oči materni zadnji pogledi. Oh, kak ga je gledala, neprekmeknjeno, dugo boleče!... Oh, te pogled vmerajoče matere ali je ne bio oster opomin, mila prošnja, pun materine skrbi pa tūdi lūbezni....

Njegovo trdovratno srce je bilo premagano. Pogled vmerajoče matere je mladomi hūdodelci već povedao, kak bi njemi pa mati, ves mesec noč i den govorila. Nepopisen viher občūtkov, spoznanja, požalūvanja, žalosti, pride z vsov silov v njegovo razdvojeno dūšo. V njegovoj dūši i srci je vrelo, kipilo, pokalo tak ka je začno kričati: „Moj Bog, kam sam zablodo!“

Spoznao je svojo nesrečo, sram ga je bilo. Naskori se je popolnoma spremeno. Gda je prišeo iz voze, je zapūsto svet, odišeo v samostan, postao misijonar i zdaj ga vidite tū pred sebov. Tisti hūdodelec sam bio jaz sam; jaz, ki vam zdaj tū s predganice gučim!“ — Skuze so pobile zdaj poniznoga misijonara predgara — spokornika. Zmolo je ešče eden Očanaš za svojo pokojno mater.

Našim božičnim i trekraljovskim pesmarom.

Pred božičom i Tremi kralji je navada v dolnjem konci Sl. Krajine, da hodi deca i mladina od hiše do hiše spevat i z spevanjom dare pobirat. Lepa navada, naj se li gorđži. *Ne sme se pa gorđžati nered i spaka.*

Nered i spaka pri spevanji se mora odpraviti. Nered pa i spaka, štere smo pri toj ovak lepoj navadi opazili, obstojita v sledečem:

1. Pesmarje se po poti bijejo, svajūjejo;

2. pesmarje majo to grdo skopačko navado, da ta, gde so kaj dobili, idejo večkrat; kda so dospovali, počakajo malo vőnej, glase spremenijo i ido pali notri, kak židovski agent, šteroga gda so vrgli vő na dveri, je skoz okno prišo nazaj ponūjat svoje blago; Jezušeki je ta nepoštenost odőrna;

3. se preoblečejo, da se ne bi spoznali; zakaj je to? Vas je sram Jezušeka častiti? Ali Vas je sram kaj dobiti? Če tak, te ne hodite okoli. Jezušeka ne bilo sram vzeti dare ni od siromaških pastirčkov ni od bogatih treh kraljov;

4. grdo spevajo večkrat pesmarje; negda so kak angelci popevali, da se nam je dūša veselila i topila od radosti, zdaj pa včasi tak naopačno spevlejo, da se nam vidi, kak da bi nam vse zdrave zobe mikali; deco i starejšo mladino trbe navčiti lepo spevati; naj popevajo menje a tem lepše;

5. pesem je večkrat posvetna; posvetne pesmi vižo potegnejo večkrat na božično pesem, ka ravnotak paše, kak, kda što v lepo svetešnjo obleko odet hodi bos; viža mora biti pobožna, ar je pesem pobožna; neizmerno lepe so stare viže, ne je trbe zametavati, nego gordržati;

6. prenglo popevajo dostakrat; v sili so, da ne bi što pred nje vujšeo i njim vzeo kakši lepi dar, zato pa z takšov silov gonijo pesem, kak šivlja mašin ali jo celo kučejo, kak da bi jo meli na kovačkom nakvali; lepo mirno spevati, kak so angelci, to je Bogi na diko i ljudem na veselje;

7. ka zdaj pride, najraj ne bi pisali; pesem se večkrat za tegne v kesno noč i v toj temini hodijo dečki pa dekle... sami... tūdi v samotnih krajih... tūdi v krčmo zavdarijo i tam zapijejo, ka so dobili i z dari napravijo tūdi nešteri i neštere poštenost... Od toga se ne bi smelo pisati, ar se kaj takšega ne bi smelo nikdar pripetiti. Bog daj, da nam več ne bo trbelo opominati v toj reči;

8. dare, štere dobijo za nepotrebne reči napravijo; ti dari morejo slūžiti, da se odpomore siromaštvi i božoj diki i nikdar ne v drūgoga; kūpите si, ka potrebūjete, dajte je siromakom ali na misijone, ali na cerkev če je vi ne potrebūjete, gizdi i pija-nosti nikdar ne smejo slūžiti.

Na to vas prosi, pesmarje, Jezušek.

Ka bi naša moška mladina potrebüvala ?

Naša moška mladina bi potrebüvala edno družbo, štera bi vse dečke vküp vezala i v cerkvi i zvüna nje. To je, štera bi je pri Bogi držala v celoj njihovej mladosti. Edno družbo potrebüje naša moška mladina, štera bi njej čuvala vero i poštenost, štera bi jo čuvala lagojih prilik, predvsem pijančüvanja, tepešije i slaboga čtenja i štera bi jo vzgojila v stanovitne, odločne kristjane.

Več naših dühovnikov se bavi z tov miseljov i čaka, da se ta dozori. Naj k njenoi hitrejšoi dozoritvi pripomoremo, odpremo v Mariji posvečenom listi pred javnostjov to pitanje i oprosimo 1. preč. dühovščino, 2. pa samo moško mladino, naj pove svoje misli k tomi pitanje, naj da odgovor na nje. Nikoga imena ne bomo objavljali, če što tak žele, a nasprotno vsakoga ime objavimo ki tak žele. Pošljite nam svoje misli, posejajmo je v Marijin listek, zročimo je v njeno obrambo, naj po njenoi maternoi dobroti pridemo do srečne rešitve toga pitanja, naj po Mariji pride moška mladina do rešitve svojega največšega kinča, poštene mladosti i tak celoga i telovnoga i dūševnoga blaženstva.

Pazimo na pohüjšlivce.

Kak jako je zdaj v navadi, da se vse pove, vse včini, ka komi v glavo ali na jezik pride. I čüdno pa je to, kak radi vsi poslušajjo ešče najgrše i odürne reči, posebno mladina i oni, ki več nemajo niti ednoga maloga koticčka v srci, ki bi ešče bio čisti i pošteni. Zakaj včas i ne premislimo tiste strašne reči Jezušove: „Jaj onomj, šteri ednoga iz teh malih spači! Boše bi bilo, či bi se njemi mlinski kamen privezo na šinjek i bi se pogrozo v morsko globočino.“

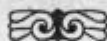
Ve j je pa zato to nej tak preveč grdo, ka si včas i pogučavlemo. Istina je, ka te zato človek tūdi sam kaj kcoj misli, ka ne bi smeo. — No vidite! I či je što mlajši, ali pa bogšega srca, te se pa gvišno pohüjšja, či ste ravno ne najgrše reči gučali. Zapomlmo si za celo naše življenje, stari i mladi: Pohüjšlivec več dūš v pekeo spravi kak šatan sam ali celo več šatanov vküper.

Bio je jako sveti pūščavnik. Bog njemi je dao večkrat viditi čüdne reči. Tak je nekoč vido lepo i veselo družbo dečkov,

mladencov od petnajstoga do petdvajstoga leta. Bilo jih je okoli dvajseti. Sedeli so okoli velkoga i bogato obloženoga stola. Jeli so i pili i se veselo razgovarjali. Sami dobri i pošteni dečki so bili. Puščavnik gleda i vidi, da vsakši dečko ma na strani maloga šatančka, šteri njemi najgrše reči šepeče na vūho. Ves prestračen puščavnik pazi, ka napravijo šatančki. Pa gledajte, tisti dobri mladenci so nikaj ne dali na takša skūšavanja.

Zdaj se odprejo vrata i notri stopi lepo i fino oblečeni dečko. Vse pozdravi, se nasmehne. Vsi so najboše vole. Na ednok pa pove nekšo grdo reč. Vsi so se zasmeljali. Potom drūgo, tretjo. Mladenci so vsi začnoli grdo gučati. I niti pet minot je ne minolo pa so že takše reči gučali i delali, da si je puščavnik vūha držao, žmio i od tam odbežo — Vidite, kda je te dečko prišeo, te s o vsi šatančki zbežali. Vsi tej šatančki so ne mogli na den spraviti niti ednoga greha, tisti zapeljivec, pohūjšlivec je pa naednok vse tiste lepe dūše za šatana pridobo.

Predragi rojaki vsi, posebno mladina, ki si tak jako draga Srci Jezušovom, nikdar nikoga ne pohūjšaj. Pa tūdi ne daj se nikdar pohūjšati. Beži pred zapeljivci, ki so si od šatana zposodili jezik i največkrat tūdi roke!

Jaslice — predganica.

Jaslice so glasna predganica. Predgajo nam od Boga i človeka. Od Boga kak je smileni, od človeka pa, kak je grešni. Prva je čūla to predgo Bl. D. Marija. Navčila se je z nje trpeti z Jezušom, da se reši grešnik. Tristo let za njov je klečao v Bethlehemi na tistom mestu, gde so stale jaslice, sv. Hieronim (Oremuš). Ka nekda pastirje, tak je šteo tūdi on nekši dar pokloniti Jezušeki. Pitao je zato: „Ščeš ti ljūbjeno detece, vzeti od mene za dar moju vrednost?“ — „Jaz sem gospod nebe i zemlje.“ — „Ščeš meti moje knjige i moju modrost?“ — „To maš ti od mene, večne modrosti!“ — „Ka ti pa smem tak v jasli položiti?“ — Nato njemi detece odgovori: „Darūj mi samo tvoje srce.“ „To je pa puno grehov“ — zaječi svetnik pun pokornoga dūha. A z jaslīc se čūje tolažlivi odgovor: „Tvoje grehe ščem jaz na križ pribiti, ar sem jaz zato prišeo, da zbrišem grehe sveta.“ — Tebe pa na koj včijo jaslice, z svojov predgov, draga dūšica?

Misli na konci leta.

I. Ka se popraviti ne dā.

Leto 1927. je zajšlo. *Ne bo ga nikdar več.* Nikdar več. — Edno leto si starejši postao i *mlajši ne boš nikdar več.* — Edno leto si bliže prišo k grobi i *dale od njega nikdar ne boš več.* — Ki so v njem šli z toga sveta, *se na njega ne povrnejo nikdar več.* — Ki so se v njem na te svet rodili, *se na njega ne bodo rodili nikdar več.* — Ki so se v njem pogübili, *se rešiti ne morejo nikdar več.* — Ki so pa v njem rešili svoje duše, *je pogübiti ne morejo nikdar več.*

II. Ka se popraviti da.

Odpüščanje grehov, očišćenje duše ti prinese novo leto, če se v njem dobro spoveš. — Zapravljene milošče si spraviš nazaj, če postaneš goreči. — Bliže boš ne samo k grobi, nego tüdi k nebi, če boš mirno i veselo trpo vse, ka ti Bog pošlje, iz ljübezni do njega. Plačilo za večnost se ti ne samo povrne, nego tüdi povekša v novom leti, če boš gostokrat i z globokoy poniznostjov hodo k svetomi prečiščavanji.

III. Kakša naj bo naša hvala na konci leta.

Ta hvala more dvoje meti v sebi: 1. priznanje božih dobrot i 2. našo odločitev na dobro, na boljše, za prišestno leto. Ki ne priznava dobrot, je nezahvalen. Ki je pa priznava i za nje z nezahvalnostjov plačüje, je hüdoben. Dobrote pa, štere smo v preminočem leti sprejeli, so tak velike, da je zamučati ne smemo.

Bog nam je dao *čas*, da si lahko rešimo duše za večnost.

Bog nam je dao *milosti* vsaki den v obilnosti po svetih mešah, molitvah.

Bog nam je *odpüsto grehe* pri svetoj spovedi.

Bog nam je dao *svojega Sina, Jezüša* pri svetom prečiščavanji.

Bog je *gučao z nami* po svetih predgah i navukih.

Bog nam je *šepetao skrivnosti* po navdihavanji.

Bog nam je *povekšao broj rešitelov naših düš*, ar nam je poslao štiri novomešnike.

Bog je *blagoslovo naše pridelke*, da smo rešeni glada.

Bog nam je bio *ljübeči oča* skoz celo leto, ar je skrbo za nas, za našo düšo i naše telo z celim srcom.

Priznaj to dušica, ar je sveta istina; i gda priznaš, odloči se, ka boš v zahvalo za vse te dare v novom leti *ljubeče dete* te ljubečega nebeskoga oče.

12 obljub Presv. Srca Jezušovoga.

Pobožen i vučeni redovnik p. Yenveux O. M. I. je prebrodo spise sv. Marjete i na podlagi teh nam je sestavo v svojem izvrstnom deli „Le Regne du Cœur de Jezus“ to je po našem „Kraljestvo Srca Jezušovoga“ seznam obljub, štere je svojim častilcom dalo Presv. Srce Jezušovo. Teh obljub je 12 i se glasijo etak :

1. *Dao njim bom vse milosti, štere potrebüjejo v svojem stani.*
2. *Dao bom mir njihovim družinam.*
3. *Tolažo je bom v njihovom trpljenji.*
4. *Bom njim varno zavetje v življenji, posebno pa v smrti.*
5. *Razpeljao bom obilen blagoslov na vsa njihova podjetja.*
6. *Grešniki bodo najšli v presv. Srci vretino i neizmerno morje smiljenja.*
7. *Mlačne duše bodo postale goreče.*
8. *Goreče duše bodo dosegle veliko popolnost.*
9. *Blagoslovo bom celo hižo, gde bodo vöpostavili i čistili kep mojega presvntoga Srca.*
10. *Dühovnihom bom dao dar, da bodo genoli tüdi najbolje okorna srca.*
11. *Osebe, ki bodo širile to pobožnost, bodo mele, svoje ime zapisano v mojem Srci i to tak, da ne bo nikdar zbrisano ž njega.*
12. *Velika obljüba. Tistim, ki bodo pospoloma devet prvih petkov pobožno sprejemali sv. prečiščavanje, bom podelo milost stanovitnosti i srečno smrt.*

To je 12 vbljub, štere nam je dalo Srce našega miloga Odküpitela, Jezüša Kristuša. Što ne bi želo deležen biti teh obljubljenih blagoslovov? Pa lahko je te dobiti, ar Srce bože malo žele. Žele samo to, da ti, draga duša, dužnosti svojega stana spunjavaš z *ljübezni do njega*. To teliko pomeni, ka ravnotak kak dozday boš orao, vlačo, sejao, delao doma pri gospodarstvu ali na polji, boš zmeta'la. kühala, prala, pač delala svoje delo pri hiži ali zvüna nje, samo ka darüjeta odsehmao svoje delo Srci Jezušovomi, ka sta dozday po navadi opravljala, bodeta iz *ljübezni do njega i zato verno i popolno opravila*. To je kljüč do teh 12 obljub Srca Jezušovoga.

— **Zaobljübo čistosti** je položilo 8. dec. pred Najsvetejšim za edno leto blüzi sto kotrig iz tretjega reda sv. Frančiška v Črensovcih. To zaobljübo polagajo že več let vsele na edno leto z dovoljenjom svojega spovednika i redovnega voditela za Matercerkev, predvsem za njene dühovnike. Gda te šereg vidimo nehoté se nam zbüdiijo v srci reči sv. Pisma, z šterimi hvali čistost: „O kak lepi je čisti rad“. Nevtepena Devica, čuvaj je v stanovitnosti, da bo tvoj Jezuš meo dosta lelij v svojoj cerkvi, da se ga bodo vsikdar lelijske düše dotikale pri oltari.

— **Jaslice** dobi črensovka cerkev. Najlepše so v celoj Sloveniji i mislimo tüdi v celoj Jugoslaviji. Küpo je Zelko Štefan Srakov z zleženja z Črensovec, stoječi v Chicagi. Dao je na nje 500 dolarov. Blagoslavljanje se bo vršilo 24. decembra, predpopoldnom ob poldesetih, ka bomo v novom leti posebi popisali.

— **Očivesna kaštiga.** V Brooklyni, predvaraši Newyorka je eden brezverski delavec kradno iz cerkvenih šparavcov peneze. Kda je ravno trgao gor eden šparavec, ga je pregnala nekša ženska, štera je za ednim stebrom neopaženo opravljala svoje molitvi. Tovaj je začeo bežati i je naednok samo vküper spadno. Ženska se je paščila po policijo. Kda je policaj prišeo, so vzeli v pamet, da je tovaj mrtev.

— **Štrta cerkev sv. Terezije od deteta Jezüša.** Mala svetnica, štera je živela v denešnjih časaj i je teda pokazala, da tüdi v denešnjem modernom časi lahko dosegnemo svetništvo, je v par letaj postanola med katoličanskim svetom jako prilüblena. V Ameriki so njoj na čast te dneve posvetili štrto cerkev.

— **Zvonar na obedu pri püšpeki.** V Birminghami na Angleškom je zvonar obslüžavao 50 letnico svoje slüžbe. Prišli so ga pozdravlat domači g. plivanoš i vnogi zvonarje z okolice. Birminghamski püšpek pa so slavlenca pozvali na obed.

— **Nova čüda lurdske Marije.** Gardelle Celestin, edna francoska ženska, je že 2 leti trpela zavolo raka na obrazi. Ves obraz njoj je bio

že razjedeni i čakali so, da že naskori nastopi smrt. Vračili so jo znatni zdravniki, njeni beteg je bio preiskani na vse mogoče najmoderneje načine. Na zadnje so naročili lursko vodo, z njov močili razjedeni obraz i opravljali na čast Mariji devetdnevnicu. Kda so že tretji den opravljali pobožnost, se je začelo obračati na bogše. Ženska je popolnoma ozdravela i zdravniki, 2 katoličana, eden luteran i eden mohamedanec, so izjavili, da se ozdravljenje po človečom načini ne da razložiti. Teda nova čüda.

— **Novi japonski red za redovnice.** Na Japonskom je Rey, nadpüšpek v Tokio, nastavo novi red za ženske redovnice. V te red slobodno stopijo samo domačinke, Japonke. Tri redovnice toga reda so že napravile oblübe, naskori pa de ešče delalo sedem drüгих. (Po „Hifélet“.)

— **Plivanoš-mantrnik** zavolo toga, ka je brano nedužnost edne mladenke. V Meksiki, kde preganjanje sv. Materecerkvi trpi dale, zdaj z vekšim, zdaj z menšim pritiskom, se je nedavoo pripeto dogodek, šteri vrže pravo svetlost na vzroke toga preganjanja.

V El Salto varaši se je general Laveaga Miguel znajšeo z mladenkov z dobre kršćanske družine, štera pa ja bila jako lepoga nastopa. Povidla se njemi je i odločo se je, da jo mora na vsaki način dobiti v svojo oblast. Poslao je po njo svoje vojake, ona je vujšia na farofi i prosila g. plivanoša, naj jo obvarjejo pred tem nasilnim človekom. Plivanoš so stopili na hižni prag i prepovedali vstopiti vojakom. Zapovednik se je paščo nazaj k generali pitat, ka naj napravi. General je zapovedao, da plivanoša, šteri se je vüpaio njegovoj zapovedi proti postaviti, itaki zgrabijo i ga strelijo. Tak se je zgodilo. Da pa se nebi lüdstvo preveč zburkalo, so ga gnali 20 kilometrov daleč, ga tam gor postavili i na drogno sprestrelali. Kda so ljüdje to zvedeli, sta šla dva k generali protesterat. General pa je dao svojim vojakom zapoved, naj itaki, či bi lüdstvo kaj protesteralo, strela na nje z ostrimi. Tak izgleda sloboda slobodnomiselcov.

— **Belgrad.** Nov. 27. se je dvojna lepa slovesnost vršila v Belgradi: posvečenje Marijine zastave za slüžkinje i Ciril—Metoda akademija. Zastavo so blagoslovili papov nuncij. Po litanijah z Najsvetejšim so se zbrale slüžečke dekle okoli nove Marijine zastave i oblübile Mariji vernost do smrti. Že dvanajset dekeo se je morilo v kratkom časi v Belgradi, ar so sirotike zajšle na kriva pota. Marijina bandera jih bo odsemao zbirala pri Mariji, ki jih bo branila i čuvala prepada.

Po toj lepoj slavnosti, štere so se vdeležili svetki i cerkveni dostojanstveniki i puno naroda, je šla ta vnožina na vseučelišče, gde so priredili kat. visokošolci akademijo na čast sv. Cirili i metodi. Glavni govornik slovesnosti so bili dr. Živkovič, vseučelišni profesor iz Zagreba. Slovesnosti se je vdeležilo tüdi vnogo pravoslavnih, na štere je ta napravila najbolši vtis. Za zjedinjenje cerkve je pali včinjena edna krepka stopnja.

znivo gleda, sunce bože prijaznosti na tebe toplo sija, nebesa so nad teov odpreta, angeli so tvoji prijatelji, svetci tvoji bratje, šteri te že čakajo, gda prideš med nje, ka te sprejmejo z odpretimi rokami. Glej kak srečen je človek, šteri žive v božoj milosti! Znaj, ka so to ne samo lepe i prazne reči; vse to je čista, gola i popuna istina. Lüdje se toga ne zavedajo, ar so ne zadosta povučeni i ar nemajo zadosta žive võre. Zato ti ešče ednok pravim: Vse to je čista istina i ešče več je to kak istina. S človečimi rečmi se sreča človeka, šteri je v miilosti božoj, ne da popisati. Zato bi mogeo meti angelski jezik, ka bi to srečo lahko võ povedao. Dečko vervi mi to! I či verješ, kak bi te ne bio veseli; oh, veseo, da bi poskočo ne samo do prosnik, liki do nebes! Zato po pravici pravi tista Slomšekova „Pesem nedužnoga mladenca.“

Poslušajte mene vsi ljudje,
poslušajte žene in možje,
bom veselo pesem vam zapel,
ker sem fantič mlad in pa vesel!

O, kak' bi jaz vesel ne bil,
kak' Boga ne hvalil i častil,
dokler nedolžen sem in mlad,
Oče me 'ma nebeški rad.

Da, dečki, skrbite mi, ka bote pošteno živeli, z zapelivcom se dobro borili, živeli v božoj milosti, — te pa — te pa le bojte veseli! Človek, šteri je boži prijateo, zaistino lahko spevle: *Vsigdar veseo, veseo, dokeč bom živ!* Tüdi či nikaj ne pije, je veseo. Ne njemi trbe za veselje pijače. Pijanec, nečistnik, eli kakšiste grešnik pa iz srca veseo nemre biti. Kak velka je sreča za človeka, šteri žive v milosti božoj, tak velka je nesreča tistoga, šteri milosti bože nema. Eli ti naj to nesrečo popišem? Skoro se bojim toga. Bog se na njega srdi, oblaki bože kaštige se zberajo nad njegovov glavov, düša njemi je zamazana kak najbolje čaren koteo, pekeo je pred njim odpreti, šatan ga ma vklenjenoga, se njemi reži i ga čaka, gda ga potegne za seov v brezno. Tüdi to so ne prazne reči, liki istina povedana v podobi. Či ma človek kaj vere, more to vervati i znati. I či to zna, kak more biti veseo?! Da, grešniki nemajo mira i ga nemrejo meti. Veseo človek je poskočen. Liki grešnik ma živetno düšno vest, žmetnejšo kak kamen. Samo ka je lehkoga, je poskočno. Zato je človek, šteri ma čisto düšno vest, lahko srce, samo takši istinsko lahko poskočen, veseo.

Kak pa bodi veseo? — No, toga te ne bom dosta včio. Što je veseo, je veseo i ga ne trbe ešče kumaj včiti, kak naj bode veseo. Samo to ti pravim: Za veselo življenje ne trbe dosta veselic. Dnesden je vnojo veselic, pa malo veselja. Dosta več žalosti, čemerov, preklinjanja, dvojnosti. Zakaj? Zato, ar ščejo lüdje veseli biti, pa ne vejo. Srčno veselje je navadno bole tiho. Šumno, hrupno veselje je pogostoma bole razgrajenje, kak pa veselje. Lüdje s svojim veselačenjom pogostoma sami sebi srečo spodkapelejo i veselje kvarijo. V Ljubljani sta bila pred par leti mož i žena celo noč na veselici, na plesi. Gda sta pa prišla domo, je žena vzela revolver v roke i moža na mesti strelila. Njega so pelali v mrtvečnico, njo pa v vozo. Pa se veselice večkrat končavajo na takši način. Eli sam ti ne že pravo, ka so vsi tisti dečki, šteri so bili v pijači bujti eli ranjeni,

šteli biti veseli? Vej so pa samo zatogavolo šli v oštarijo med tovarišijo, na ples, k deklam, ar so šteli biti veseli, pa so si svoje, veselje pri tom 'ak strašno pokvarili. Ne je li to dokaz, ka si lüdje s preobilnim veseljačenjom veselje kvarijo?

Kak zato bodi veseo? Či šče človek biti veseo, ne trbe, ka bi se zmerom samo smejao, kričao, skakao, plesao i pio. Što šče biti veseo, more biti naprle *zadovoljen*:

Eno rožo ljubim, v mojem srci spi,
koder grem me spremlja, meni se smeji,
dom njen, pri otrocih in v nebesih je,
srca zadovoljnost rožci je ime.

Moja bogatija, je le mir vesti,
rožica na polji me modrost' uči,
vsako drevce v polju me razveseli,
zadovoljnost slajša petje in jedi.

V sobi mi kraljevskoj zibka tekla ni
a tudi v mojo hišo solnce prisveti
tam kjer mir prebiva, vse pokojno spi
najsi bo na perji al' na slamici.

Ta pesmica, — štera pa je ešče ne vsa eti spisana, — pove dosta.
Boši je ovseni krüh v miri, kak medena pogača v kreganji.

Či pošteno živeš, či si z Bogom prijateo, pa tudi dužnosti do lüdi i do svojega stanü natenko zvršavleš, te si lahko zadovoljen sam s seov i tudi na slamici lahko spiš, pa veseo ostanes.

To je prvi pogoj veselji. S tem pa ne pravim, ka si ne smeš privočiti kakšega posebnoga veselja, ka ne smeš gda na kakšo veselico, zabavo. Samo preveč ne sme biti toga, kak je tudi preveč zabelena hrana ne dobra. Veselje v našem življenji je to, ka zabela pri hrani. Brezi zabele je jed ne dobra, pa tudi preveč masno ne. Za razvedrilo je včasi potrebno malo. Gda smo bili mladi, smo kozo bili. O, kakše veselje je bilo, gda je koza spadnola i noge vujška držala!

(Dale)

Vsebina :

Najlepša roža	— — — — —	1
Svetki toga meseca	— — — — —	2
V Betlehem sem se napoto	— — — — —	3
Cveti božičnoga časa	— — — — —	3
Mali greh	— — — — —	4
Drūštva i zveličanje	— — — — —	7
Materni pogled	— — — — —	8
Našim božlčnim i trekraljovskim pesmarom	— — — — —	9
Ka bi naša moška mladine potrebüvala?	— — — — —	11
Pazimo na pohüjšlivce	— — — — —	11
Jaslice — predganica	— — — — —	12
Misli na konci leta	— — — — —	13
12 obljüb Presv. Srca Jezusovoga	— — — — —	14
Glasi iz doma i sveta	— — — — —	15